

Chương 15

Quang thuyết phục mãi mới kéo được Dũng Khôi tham gia vào đội văn nghệ của trường. Anh chàng si tình chơi ghi-ta khá và cũng tập tọc sáng tác được vài bài hát khá hay. Tất nhiên, hay ở đây là theo kiểu cây nhà lá vườn trong sinh viên. Theo bài hát thì hiểu được tâm trạng của nó đang ở cung bậc nào. Bài thì buồn buồn trong sáng, ắp ủ hy vọng, bài sôi nổi, say nắng. Tôi thích xem hai thằng bạn buổi biểu diễn văn nghệ, nhất là Dũng Khôi. Tóc dài xõa tung, lông mày nhíu khắc khổ, quai hàm nghiến chặt như đang gắng vất mình nhẹ tênh để bay theo giai điệu.

Các trường thường giao lưu văn nghệ với nhau. Giọng hát của Quang được biết đến trong giới sinh viên, và nó ngày càng mất nhiều thời gian hơn cho việc tập luyện hát hò. Chủ nhật hàng tuần, bộ tứ thường tập võ nhưng Quang vắng mặt nhiều. Anh chàng say với ánh sáng sân khấu, ánh mắt vượt ve của phái nữ và rời xa dần sự khắc khổ của võ thuật.

Cứ vài tháng, Quang lại có một em mới. Toàn em xinh đẹp, ăn mặc điệu đà. Vậy mà nó vẫn luôn bận rộn với ý định chinh phục một đối tượng nào đấy. Đôi khi anh chàng còn bắt cá mấy tay, tình cũ chưa xong, đã có tình mới. Nhiều lần nó dặn nếu có em X, em Y mà hỏi thì nói chúng tôi đã làm gì với nhau vào tối này, tối kia... một kiểu vẽ vời chứng cứ ngoại phạm.

Có lần, một cô sinh viên ngoại ngữ đến tìm, Quang phải nhờ Thành ra nói là nó ốm không đi học. Cô gái đòi Thành dẫn tới nhà Quang. Trốn không được, anh chàng đành ra trình diện. Giờ nghỉ, chúng tôi thấy hai đứa ngồi tít mãi góc sân, cô gái vùng vằng khóc, Quang cúi đầu cam chịu, khác hẳn với cái vẻ tung tung, kiêu kỳ vốn có.

Hóa ra là chuyện yêu đương của anh chàng để lại hậu quả. Nó cầu cứu bọn tôi nhưng lũ gà trống non thì biết gì chuyện ấy. Suy tính mãi, Thành đành về nhờ mẹ giúp bạn. Bà mẹ Thành đến nói chuyện với gia đình cô gái. Sự việc lắng nặng khiến bà mẹ Thành phải đi lại nhiều lần mới thu xếp xong. Sau vụ đó Quang có vẻ ngại tới nhà Thành.

Tai nạn ấy không làm phong độ ái tình của Quang suy giảm. Một lần thấy mặt mũi, chân tay của nó sưng sứt, hỏi thì nó khai là do hẹn hò. Ngày ấy, đôi lứa thường ra bờ hồ, công viên, nhiều vụ đánh nhau chỉ vì chỗ ngồi. Có những chỗ đẹp ở bờ hồ Tây, nhiều kẻ si tình phải tới giữ chỗ từ chập tối, chờ người yêu tới. Tối thứ Bảy tuần trước, Quang hẹn ở Bách thảo. Đang chuyện từ cầm tay sang ôm hôn thì mấy thằng lăm lăm gây gộc xông tới trấn lột. Một thằng chiếu đèn pin vào mặt Quang.

Quang lom khom giả bộ lấy ví, bất ngờ phóng một cước vào mặt thằng cầm đèn pin. Nó đổ vật. Ba thằng còn lại xông vào. Quang đã tính trước, đá xong, cuộn người lăn xuống triền gò. Mấy thằng đuổi theo. Đang ở lưng chừng gò. Quang gạt chân làm một thằng bổ nhào xuống chân gò, Quang gạt chân làm một thằng bổ nhào xuống chân hồ. Hai thằng còn lại lao vào. Quang chạy dọc bờ hồ, giả vờ ngã. Một thằng tưởng bỏ xông vào thì bị một cước vào bụng, nó hét lên, lăn lộn trên đất. Thằng còn lại quay đầu chạy. Quang vội đưa bạn gái đi khỏi.

Anh chàng đa tình lấy khoái lạc làm mục đích. Nó coi yêu đương mà không có chuyện ấy là ngớ ngẩn mà điều này nó ám chỉ Dũng Khói. Đối với nó thì được vuốt tóc, cầm tay hay hôn là hạnh phúc lắm rồi. Một lần, Quang rít thuốc, nheo nheo mắt về kẻ cả, nói:

“Bọn mày chán lắm, món quà của tuổi trẻ, của tạo hóa mà không hưởng, phí quá.”

Trước kia, nghe nói vậy, chúng tôi chỉ cười nhưng lần này Thành bảo:

“Chuyện ấy phải xem lại đây. Tao không biết mày phá được bao cái trinh và không biết mày sung sướng đến đâu, nhưng mày có nhớ được cảm giác với từng đũa thế nào không?”

Anh chàng đa tình ngây người, đang đưa điều thuốc lên miệng thì dừng lại, bất ngờ trước thái độ của triết gia.

“Chắc là không, đúng không? Mày chỉ thích được chiêm đoạt đúng không?”

“Ồ! Sao mày nặng nề thế nhỉ? Nam nữ tự nguyện mà.” Quang đỏ mặt.

“Đâu hẳn thế. Khi đưa con gái chiều mày, nghĩ rằng làm thế là vì tình yêu thì là nó đang bị lừa!”

Quang bất ngờ không biết nói gì. Nó vứt điều thuốc hút dở xuống đất, lấy chân di di, xong lại lấy một điều khác, châm hút.

“Nhiều khi tưởng là được nhiều nhưng không phải. Mày sung sướng khi chăn được một đũa con gái nhưng cảm xúc của mày đi đến đâu. Khi đưa con gái hiểu rằng đây chỉ là tình dục chứ không phải tình yêu, nó sẽ đau khổ cảm thấy mất mát, chưa kể nó còn bị bỏ rơi và sợ hãi vì hậu quả. Quang ạ! Mày nên nhìn lại vấn đề đi. Điều tệ nhất là những đũa con gái ấy sẽ mất lòng tin.”

Tôi ngạc nhiên khi Thành căng thẳng như vậy. Bình thường nó bao giờ cũng hiền lành, ăn nói từ tốn với bạn bè. Anh chàng đa tình lặng im. Bộ ria mới nuôi giật giật. Quả thực nói thế cũng hơi quá. Nó cũng yêu nhưng không làm chủ được cái cần câu nổi loạn đấy thôi. Năng lượng giới tính trong những gã trai luôn đầy ứ, chỉ chực giải thoát sức nóng bên trong. Bản thân tôi, nhiều lúc cảm

sách học mà đầu là óc cứ bẳng lẳng với những kỷ niệm trong gian phòng tranh tối tranh sáng.

Nhựa sống tuổi trẻ tự tìm con đường vô thức để trào ra. Trong những giấc mơ lạ lùng, nhất là sau những ngày đạp xe hay tập võ nhiều, tôi thức dậy với cảm giác nhẹ tênh, phần dưới ẩm ướt trơn tuột. Lúc đầu tôi hoảng sợ nghĩ là mình mắc bệnh mà chẳng biết hỏi ai. Ông bố thì quá xa cách, chuyện thường ngày còn chẳng nói huống hồ chuyện ấy. Thành bảo điều ấy là bình thường.

“Tao không biết bọn mày thế nào,” anh chàng đa tình thờ dài. “Thiếu cái đó, bức bối lắm. Khi ôm một em xinh đẹp trong tay thì như rom gặp lửa.”

Cả bọn bật cười. Thành cũng dụ lại, tiếp:

“Chẳng thà mày giải tỏa nhu cầu với bọn con gái làm tiên, tao lại thấy chấp nhận được. Đây là thỏa thuận của riêng mày với một đứa con gái, không làm ai tổn thương.”

“Ái chà!” Dũng Khói kêu. “Thằng này thoáng ghê nhỉ!”

“Ừ, tao nghĩ thế. Tao không thích kiểu đạo đức giả tỏ vẻ khinh rẻ bọn gái làm tiên. Nếu được chăm sóc, được giáo dục tử tế thì chúng nó đã khác. Khéo những thằng ra vẻ cao đạo lại chơi gái nhiều nhất ấy chứ!”

Cả bọn cười ồ. Hôm nay triết gia đánh đá khác thường, nhưng tôi rất thích.

Những lần đi bơi ở hồ Thủ Lệ vào chiều muộn, tôi thấy các cô gái đứng sau những gốc cây to ở đường. Một chiều, có người đàn ông chừng ngoài năm mươi, trông hiền lành như một ông giáo làng, đạp xe loanh quanh gần mấy cô gái. Ông tần ngần định làm gì đấy, lại thôi. Lát sau ông ta quay lại, đưa mảnh giấy rời đi. Cô gái đạp xe theo. Sự việc làm tôi suy nghĩ mãi. Người độc thân thì có quyền giải tỏa nhu cầu tự nhiên ấy không? Xã hội vì thế mà xấu đi không? Có phải ai cũng có đôi lứa đâu. Nghề ấy có thực là xấu không? Có phải cô gái nào cũng có một cuộc sống, một công việc tử tế đâu.

Sau lần đó, Quang không kể mấy chuyện ấy nữa. Biết Thành không thích nên chúng tôi cũng không hỏi Quang nữa. Có vẻ như cái lần nói chuyện căng thẳng ấy chẳng hề khiến Quang bận tâm. Chẳng thế mà vài tháng sau lại có chuyện. Hôm đó, tôi và Dũng Khói đang học tiết cuối thì Quang nhắn ra. Có khoảng chục thằng sinh viên Bách khoa đang chờ Quang ngoài cổng trường. Cũng vẫn là tai nạn ái tình. Nạn nhân là em gái một thằng trong bọn kia. Nhìn ra cổng trường, tôi thấy thằng nào cũng cầm một cuốn giấy trắng, loại giấy thường dùng vẽ kỹ thuật.

“Bọn này có vẻ rắn mặt đấy,” Dũng Khói bảo. “Có thể phải chiến thật.”

Đánh nhau là chuyện bất đắc dĩ Thành nói. “Cứ nói chuyện trước đã.”

Chúng tôi nhờ con trai cả hai lớp hỗ trợ. Được cái là Quang và Dũng Khói thỉnh thoảng vào khu nội trú dạy võ cho các bạn nên nhiều người ủng hộ ngay. Chúng tôi buộc thước kẻ nhôm vào hai cẳng cánh tay rồi mặc áo khoác bên ngoài. Có anh chàng nhanh nhẹn chạy sang phòng kho xin được mấy các chân bàn gậy.

Chúng tôi vừa bước ra khỏi cổng, bọn kia áp sát ngay.

Một thằng cao to, chỉ tay vào mặt Quang:

“Thằng Quang! Hôm nay bọn tao xử mày vì trò lợi dụng con gái. Những thằng khác tránh ra, kéo thiệt thân!”

Nói xong nó rút ra thanh kiếm rồi ném giầy bọc ngoài xuống đất. Bọn còn lại làm theo, thằng thì thanh sắt, thằng thì tuýp ống nước. Quang biến sắc, lúng túng. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy kiếm, một vũ khí rất hiếm ngày ấy. Đứng trước một thằng mặt mũi hầm hầm, tay lăm lăm thanh kiếm sáng loáng quả là ghê.

“Từ từ nào!” Dũng Khói giơ tay nói.

“Lui ra, thiệt thân đây!” Thằng kia trừng mắt.

“Được rồi, đâu có đó.” Dũng Khói nói. “Thằng Quang có lỗi nhưng chuyện ấy là tai nạn. Nóng nảy không hay đâu. Hơn nữa, nó làm sao thì bọn tao cũng sẽ quyết chơi đến cùng!”

Thành xua tay ra chiều can Dũng Khói rồi quay sang nói với thằng kia:

“Anh em đừng vì một chuyện đáng tiếc mà lại làm một chuyện đáng tiếc hơn, có gì thì chúng ta thỏa thuận...”

“Có gì mà thỏa với thuận?” Thằng kia quát. “Tao chỉ muốn cho thằng này một vết sẹo vào mặt!”

Quang giơ tay nói:

“Tôi thành thực xin lỗi vì chuyện xảy ra, mong anh em bớt giận. Tôi sẽ tới xin lỗi gia đình, và xin chịu trách nhiệm...”

Thằng kia chỉ thanh kiếm vào mặt Quang, quắc mắt: “Đ.m. mày! Chỉ được dè dỏ tán gái. Trách nhiệm thế nào? Mày có lấy lại được những gì đã mất không?”

Quang thần mặt, lẩm bẩm:

“Tôi xin lỗi!”

Thằng kia dịu lại, ra hiệu cho lũ bạn cất đồ vào một cái bao tải, rồi cả bọn lục tục đạp xe đi. Tôi thở phào tuy vẫn thấy vương vương thế nào ấy, biết là sai nhưng cái cảm giác bị dằn mặt rất khó chịu.

“Thôi, bây giờ đi uống bia đi, tớ mời!” Thành Đại Nhân nói to. “Bọn mình mà đẹp trai và hát hay như thằng Quang thì có khi bị mấy vết sẹo trên mặt rồi ấy chứ.”

Cả bọn cười ồ. Anh chàng đa tình cười gượng, vẻ kiêu kỳ biến sạch.